

Vzpomínky na střední školu

Autor: Qark

Datum: 11. 03. 2005 00:46

URL: <http://www.qark.net/clanek/vzpominky-na-stredni-skolu>

Přestože mě od středoškolských studií dělí pěkná řádka let, tak na ně rád vzpomínám. Na střední škole byla opravdu pohoda a legrace. Mám velké štěstí, že jsme měli i vynikající kolektiv, a tak se se svými spolužáky často vídáváme.

Včera jsme měli zase takové malé neoficiální setkání u piva, abychom zhodnotili naše úspěchy a neúspěchy. Když přišla řeč i na střední školu, začali jsme si vybavovat plno veselých historek. Možná vám nepřijdou tak skvělé jako lidem, kteří je zažili na vlastní kůži, ale přesto se s vámi o pár z nich musím podělit.

Matikářka na tabuli

Ve třídě jsme měli jednoho kluka, který rád kreslil na tabuli. Měli jsme takovou tu bílou, na kterou se píše fixami. Problém byl, že on si nikdy žádné fixy nenesl, a tak si je na to svoje kreslení od nás půjčoval. Jednou, před hodinou matematiky, ho zase políbila tvůrčí múza a jal se shánět fixu, aby se mohl dosyta vyřádit. Nabídl jsem mu svoji po podmínkou, že nakreslí učitelku matematiky. Hrdě se do toho pustil a nezapomněl ji jaksepatří zohyzdit, takže na konci vypadala jako naprostá zrůda. Mrkl jsem spiklenecky na kamaráda a oba jsme se do malíře se obuli. „Tome, napiš pod to, že je to matikářka. Ať to každý hned pozná.“ Tom s radostí pod výtvor dopsal „Horáčková“.

Hned jsme ho pochválili jak je to krásné a hecovali ho, ať se pod to podepíše jako každý správný malíř. Dlouho se přemlouvat nenechal, za chvíli se pod malůvkou skvěl jeho podpis. Tom pak trávil zbytek přestávky tím, že běhal po chodbě a každému pyšně výtvor ukazoval. Když že blížila matikářka vzal do ruky hadru a začal výtvor mazat. Ale ať se snažil sebevíc, tak to nešlo, protože ta fixa kterou jsem mu půjčil byl nesmazatelná. Tenkrát ho matikářka nachytala jak zoufale plive na tabuli a snaží se vydřít její jméno z ohyzdného obrázku a vysmátá jako my z toho nebyla. Vzpomínám si jak jedovatě poznamenala něco v tom smyslu „Že ji blbec nemůže urazit.“

Pouzdro

Nevím proč nás pubertáky lákalo lidem schovávat pouzdra. Fakt je, že jsme to vypracovali do takové dokonalosti, že dotyčný jen mrknul a neměl čím psát. Jakmile se rozhlédl po třídě, v marné snaze najít pouzdro, tak mu zmizely ze stolu i sešity, z kapsy klíče a ze země aktovka. A věřte že to člověka moc nepotěší, zrovna jako to, že všichni okolo mají kamenné tváře a bez uzardění tvrdí, že

vůbec nechápou o co jde. Přiznám se, že jsem byl většinou hlavním aktérem všech lumpáren, ale i na mě došlo. To však trochu předbíhám.

Schovávání pouzder na tisíce způsobů, ale jednou omrzí. Chtělo to něco lepšího. Takže jsme jednou s kamarádem sbalili pouzdro spolužákovi, který seděl za mnou, a utíkali za ním na záchod. On tam vesele močil a my k němu přiběhli a strčili mu pouzdro do ruky se slovy „Dělej, hod' to do hajzlu a pochči to.“ On to pod tíhou okamžiku samozřejmě hned vykonal, a pak pouzdro z pisoáru za šíleného klení vytahoval dvěma prstíčkama a několik minut umýval mýdlem pod horkou vodou v umývadle.

Kulervoucí

Spolužák Košť'a si určitě vzpomene, jak byl kulervoucí, když jsme mu na jednom výletě vysypali všechny trenky škrabacím práškem tak moc, že si při ping-pongu málem urval rozkrok.

Revue Athenaeum

V literatuře jsme se učili, že Masaryk redigoval vědeckou Revue Athenaeum a tak nás napadlo, že bychom mohli trochu potrápít nepříjemnou prodavačku nedalekého PNS. Asi 14 dní za ní chodily desítky lidí a ptali se jestli už má Revue Athenaeum. Na její otázku „Co to je?“ všichni odpovídali shodně, že to je nový vynikající časopis o literatuře, a že by to měl být už dávno v prodeji.

Po dvou týdnech se prodavačka každému omlouvala, že o tom neslyšela a zajímala se odkud to víme my. Po té, co jsme vytiskli na novinový papír novinovým fontem informace o skvělém novém časopisu a předali jí to, tak se chudák snažila urgovat svého zaměstnavatele. Nevím jestli ji za to vyhodil on, nebo ji udolaly zvyšující se počty žádostivých studentů, ale do měsíce tam přestala pracovat.

Auto

Všechna auta, s kterými se přijelo do školy poprvé se musela pokřtít. Jeden můj kamarád přijel s červenou škodovkou 120, pyšnej jako princezna z pohádky. Kluci z druhé třídy mu o přestávce vyháčkovali dveře a na sedadlo řidiče s námahou umístili betonový kvádr, který měl kolem 80kg. Na konci vyučování se novopečený řidič velmi divil, jak se mu do zamčeného auta dostal takový těžký objekt a marně prosil kolemjdoucí lidi, aby mu pomohli s uvedením věcí do původního stavu.

Na každého dojde

I já jsem se stal obětí žertíku. Jednou jsem se šel na horách vysprchovat, a když jsem po vydatné očiště vylez ze sprchy, tak jsem marně hledal svoje oblečení. Co se stalo nebylo těžké si domyslet. Stačilo otevřít dveře z pánské koupelny a bylo jasné kolik uhodilo. Na schodech seděly davy lidí s fotoaparáty a těšili se na moje nahé tělo jako paparazzi na Hanku Zagorovou. Tenkrát jsem děkoval Bohu za prozíravost vzít si s sebou do sprchy ručník.